

หนังสือฮาบากุก

ทำความเข้าใจพระคัมภีร์
(อธิบายข้อพระคัมภีร์แบบเบ๊ปติสอัสระ)

โดย ดร. เดวิด เอช. ซอเรนสัน

นอร์ธสตาร์ มินิสตรีส์
(พันธกิจของคริสตจักรเบ๊ปติสนอร์ธสตาร์)

1820 ถ. เวสต์ มอร์แกน

ดิวอี้, มินเนโซต้า 55811

218-726-0209

ปรับปรุงครั้งที่สอง

สงวนลิขสิทธิ์ 2007

นอร์ธสตาร์ มินิสตรีส์

1820 ถ. เวสต์ มอร์แกน

คิวลัธ, มินเนโซต้า 55811

มิชชันนารีชาวอเมริกันควรติดต่อ ดร. เดวิด ซอเรนสัน

เพื่อขออนุญาตก่อนใช้เนื้อหาอธิบายข้อพระคัมภีร์นี้

davidsorenson@juno.com

หนังสือฮาบากุก

บทนำสู่หนังสือฮาบากุก: หนังสือฮาบากุกจะว่าไปแล้วก็ถือได้ว่าเป็นฉบับย่อของหนังสือเยเรมีย์ ชายทั้งสองอยู่สมัยเดียวกันและทั้งคู่เขียนคำเตือนเรื่องการตกเป็นเชลยยังบาบิโลนและการกระจัดกระจายไป การรับใช้ของฮาบากุกอยู่ในรัชสมัยของกษัตริย์โยสิยาห์ จุดสนใจของหนังสือเล่มนี้คือความบาปของยูดาห์และการพิพากษาของพระเจ้าที่ใกล้เข้ามา หนังสือเล่มนี้ประกอบไปด้วยห้าส่วน: (1) ความงุนงงของผู้พยากรณ์ท่านนี้ที่พระเจ้าทรงเจียบเรื่องความบาปของยูดาห์ใน 1:1-4; (2) คำตอบของพระเจ้าที่มีต่อความงุนงงของผู้พยากรณ์ท่านนี้ใน 1:5-11; (3) คำพยานของผู้พยากรณ์ท่านนี้เกี่ยวกับพระเจ้าและความงุนงงเพิ่มเติมใน 1:12-2:1; (4) คำตอบของพระเจ้าที่มีต่อคำพยานของผู้พยากรณ์ท่านนี้ใน 2:2-20 และ (5) คำอธิษฐานแห่งความเชื่อ โดยผู้พยากรณ์ท่านนี้ที่มีถึงพระเจ้าใน 3:1-19

*****

ภาพรวมของฮาบากุก 1: เนื้อหาสามส่วนแรกของหนังสือเล่มนี้ถูกพบในบทที่หนึ่ง ฮาบากุกงุนงงว่าเพราะเหตุใดพระเจ้าถึงทรงเจียบเกี่ยวกับความบาปของยูดาห์ พระเจ้าจึงทรงประกาศแก่ผู้พยากรณ์ท่านนี้เกี่ยวกับการพิพากษาที่พระองค์ทรงเตรียมไว้ต่อผู้ประชาชนของพระองค์ ผู้พยากรณ์ท่านนี้จึงเปล่งเสียงสรรเสริญพระเจ้าในเรื่องความบริสุทธิ์ของพระองค์ กระนั้นเขาก็งุนงงต่อไปที่ว่าพระเจ้าทรงใช้ประชาชาติหนึ่งที่เป็นมลทินเพื่อทำงานของพระองค์

ฮบก 1:1 **ภาระที่ฮาบากุกผู้พยากรณ์ได้เห็นมา** หนังสือเล่มนี้ถูกเกริ่นนำอย่างกระชับและกะทัดรัด เราทราบน้อยมากเกี่ยวกับผู้พยากรณ์น้อยท่านนี้นอกจากว่าเขาพยากรณ์ในยูดาห์และต่อผู้ยูดาห์ในรัชสมัยของโยสิยาห์ การตกเป็นเชลยยังบาบิโลนซึ่งถูกบอกล่วงหน้านี้ยังไม่เริ่มขึ้นเลย แน่แน่นอนว่าเหตุการณ์นั้นจะเกิดขึ้นไม่นานหลังจากโยสิยาห์สิ้นชีวิตในช่วงรัชสมัยของเยโฮยาคิมบุตรของเขา คำที่แปลว่า ภาระ (มัชชา) มีความหมายตามนั้น สิ่งที่ผู้พยากรณ์ฮาบากุกต้องเขียนลงไปคือ ข้อความที่เป็นภาระหนักเรื่องการพิพากษาที่ใกล้เข้ามาเพื่อ

ต่อสู่ประชาชาติหนึ่งที่มีกบฏ – ประชาชาติยูดาห์ พระเจ้าทรงทำให้ผู้พยากรณ์ท่านนี้เห็นสิ่งที่เขาเขียนและบอกล่วงหน้า ดังนั้น พวกผู้พยากรณ์หลายครั้งจึงถูกเรียกว่า ‘ผู้ทำนาย’ (seers)

ฮบค 1:2-3   **โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์จะร้องทุกข์นานสักเท่าใด และพระองค์จะมีได้ทรงฟังหรือ ข้าพระองค์จะร้องทุกข์ต่อพระองค์เรื่องความทารุณ และพระองค์ก็ไม่ทรงช่วยให้รอด** ผู้พยากรณ์ท่านนี้ร้องทุกข์พระเจ้าจากหัวใจของตน คำถามของเขาก็คือว่า เพราะเหตุใดพระเจ้าจึงไม่สดับฟังคำอธิษฐานของเขา ฮาบากุกทราบดีเรื่องความบาปของยูดาห์ และเขาได้อธิษฐานต่อพระเจ้าเพื่อให้พระองค์ทรงทำอะไรสักอย่างเกี่ยวกับมัน เขารู้ว่าพระเจ้าทรงบริสุทธิ์และเขาขุ่นงาว่าทำไมพระเจ้าถึงทรงดูเหมือนยอมทนต่อความบาปของแผ่นดินนั้น เขาได้ร้องทุกข์ต่อพระเจ้าเรื่องความทารุณและความชั่วร้ายที่อยู่รอบตัวเขาไปแล้ว กระนั้นพระเจ้าก็ดูเหมือนทรงเงียบเสีย

เราควรระลึกว่าฮาบากุกเขียนในช่วงปีท้ายๆของโยสิยาห์ พระเจ้าได้ทรงบอกกษัตริย์โยสิยาห์แล้วว่าพระองค์จะทรงนำการพิพากษาที่รุนแรงมาสู่ยูดาห์จริงๆ แต่ไม่ใช่ในสมัยของเขา ดู 2 พงศกษัตริย์ 22:18-20 เพราะการกลับใจใหม่ของโยสิยาห์ พระเจ้าจึงทรงสัญญาว่าจะยับยั้งการพิพากษาแบบตีสอนของพระองค์ออกไปจนกว่าหลังจากที่โยสิยาห์สิ้นชีวิตแล้ว มุมมองของฮาบากุกอยู่ในช่วงปีเหล่านั้นก่อน โยสิยาห์สิ้นชีวิตและตอนที่การพิพากษานั้นมาผ่านทางบาบิโลน ผู้พยากรณ์ท่านนี้อาจไม่ทราบเรื่องพระสัญญานั้นที่พระเจ้าได้ทรงทำไว้กับโยสิยาห์ที่ทรงสัญญาว่าจะทรงยับยั้งการพิพากษาจนกว่าหลังจากที่เขาเสียชีวิต ถึงอย่างไรแล้ว ผู้พยากรณ์ท่านนี้ก็ร้องทุกข์ต่อพระเจ้าด้วยความขุ่นงาว่าทำไมพระเจ้ามิได้ทรงช่วยบรรดาผู้ที่ถูกบีบบังคับของแผ่นดินนั้นให้รอดพ้นจากความทารุณและความชั่วร้ายที่อยู่รายรอบ

3 **โชนพระองค์ทรงให้ข้าพระองค์เห็นความชั่วช้า และให้มองเห็นความยากลำบาก ทั้งการทำลายและความทารุณที่อยู่ตรงหน้าข้าพระองค์** การวิวาทและการทุ่มเถียงกันก็เกิดขึ้น เยเรมีย์พุ่งเป้าไปที่การนับถือรูปเคารพของยูดาห์โดยเฉพาะ และฮาบากุกจะกล่าวถึงเรื่องนี้เช่นกันแม้จะไม่แรงเท่าก็ตาม อย่างไรก็ตาม จุดสนใจของเขาก็มุ่งเน้นที่ความทารุณ อาชญากรรมและความ

บาปโดยรวมซึ่งมีอยู่มากมายในยูดาห์ในสมัยของเขา เขาไม่เข้าใจว่าทำไมพระเจ้าถึงทรงยอมให้ความเลวทรามเช่นนั้นมืออยู่ต่อไป จึงสังเกตความต่อเนื่องของความบาปที่ถูกพรรณนาถึงตรงนี้: ความชั่วช้า, ความยากลำบาก, การทำลาย, ความทารุณ, การวิวาทและการทุ่มเถียงกัน ทั้งหมดนี้เป็นความชั่วร้าย ฮาบากูกถามพระเจ้าว่าเพราะเหตุใดพระองค์ถึงทรงบังคับเขาให้เห็นความบาปดังกล่าว ทำไมพระเจ้าถึงไม่ทรงทำอะไรสักอย่างเกี่ยวกับมัน

ฮบค 1:4   **ดังนั้น พระราชบัญญัติจึงหย่อนยานและความยุติธรรมก็ได้**

ปรากฏเสียเลย เพราะว่าคนชั่วล้อมรอบคนชอบธรรมไว้ **ความยุติธรรมจึงปรากฏอย่างวิปลาต** เท่าที่ฮาบากูกเห็นมัน ไม่มีการบังคับใช้พระราชบัญญัติของพระเจ้าในสมัยของเขาเลย ไม่มีการพิพากษาที่ชอบธรรมในประชาชาตินั้น คนชั่วมีจำนวนมากกว่าและล้อมรอบคนชอบธรรม ด้วยเหตุนี้เองการพิพากษาที่วิปลาตจึงเพิ่มมากขึ้นในแผ่นดินนั้น คำที่แปลว่า **วิปลาต (ฮาคัล)** มีความหมายว่า ‘งอ’, ‘บิดเบี้ยว’, ‘บิดเบือน’ หรือ ‘คดโกง’ ความคิดที่สำคัญกว่าก็คือว่าไม่ว่า ‘ความยุติธรรม’ ใดก็ตามที่มีอยู่ในยูดาห์ มันก็คดงอ (นั่นคือ น้อฉล) ฮาบากูกอาศัยอยู่ในประชาชาติหนึ่งที่ดูภายนอกอ้างว่าตนเคร่งศาสนาแต่อันที่จริงแล้วก็น้อฉล คดโกง เป็นอาชญากรและทารุณ เขาจึงร้องทูลพระเจ้าว่า เพราะเหตุใดพระองค์ถึงทรงยอมให้เรื่องนี้เกิดขึ้นต่อไป

ฮบค 1:5   **จงมองทั่วประชาชาติต่างๆและดูให้ดี จงประหลาดและแปลกใจ**

ด้วยว่าเราจะกระทำการในกาลสมัยของเจ้า ถึงจะบอก เจ้าก็ไม่เชื่อ พระเจ้าทรงตอบคำร้องทูลอันโศกเศร้าของฮาบากูก ประโยคแรกอาจแปลใหม่ได้ว่า ‘จงมองออกไปท่ามกลางประชาชาติต่างๆที่เป็นคนต่างชาติ จงพิจารณาและจงประหลาดใจ’ สิ่งที่กำลังจะถูกกล่าวถึงนี่คือ การรุกรานของบาบิโลน การตกเป็นเชลยของยูดาห์ และการกระจัดกระจายไปยังที่ต่างๆของพวกเขา พระเจ้าทรงประกาศว่าพระองค์กำลังจะทรงกระทำกิจหนึ่งกระทั้งในสมัยของฮาบากูกซึ่งพวกยิวที่มักกบฏจะไม่ยอมเชื่อเลยแม้มีคนบอกพวกเขาแล้วก็ตาม ยูดาห์ที่มักกบฏไม่ยอมเชื่อเลยว่าพระเจ้าจะทรงทำลายพวกเขาในฐานะประชาชาติหนึ่ง ฮาบากูกได้ถามไปแล้วว่าทำไมพระเจ้าถึงไม่ทรงทำอะไรสักอย่าง ดังนั้นพระเจ้าจึงทรงตอบกลับไปว่ามันจะเกิดขึ้นในชั่วชีวิตของเขา (นั่นคือ “ในกาลสมัยของเจ้า”) การรุกรานของบาบิโลนเกิดขึ้นแค่ไม่กี่ปีหลังจากกษัตริย์โยสิยาห์สิ้น

ชีวิตผู้ซึ่งเป็นกษัตริย์ที่ครองบัลลังก์อยู่ในสมัยของฮาบากุก นี่เท่ากับพระเจ้าทรงบอกฮาบากุกให้เตรียมพร้อมไว้

เราควรหมายเหตุไว้ด้วยว่าอัครสาวกเปาโลยกคำพูดจากข้อนี้ในกิจการ 13:41 ตอนที่เขาเทศนาที่ธรรมศาลานั้นที่เมืองอันทิโอกแห่งแคว้นปิสิดีย ประเด็นก็คือว่า มีคำเตือนไปถึงพวกยิวที่เป็นศัตรูกระทั่งในสมัยของเปาโลเรื่องการกบฏต่อพระคุณของพระเจ้าและข่าวประเสริฐแห่งความรอดโดยทางพระเยซูคริสต์ ภายใต้การทรงนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์ อัครสาวกเปาโลจึงรับรองเรื่องการได้รับการคลางของหนังสือฮาบากุก

ฮบก 1:6-8 เพราะคูเอ็ด เรากำลังรื้อคนเคลเดีย ประชาชาติที่ขมขื่นและริบร้อนนั้น ผู้กรีธาทัพไปทั่วแผ่นดิน เพื่อยึดเอาบ้านเรือนที่มีไซ่ของตน การอ้างอิงถึงคนเคลเดียแน่นอนว่าหมายถึงบาบิโลน แม้จักรวรรดิบาบิโลนจะรวมพื้นที่ใหญ่โตของตะวันออกกลางเข้าไปด้วย เคลเดียก็คือบ้านเกิดของพวกเขา มันคือแคว้นที่อยู่ตามแนวแม่น้ำยูเฟรติสตอนล่างและแม่น้ำไทกริสซึ่งเป็นที่ๆนครบาบิโลนตั้งอยู่ ประเด็นที่สำคัญกว่าก็คือว่าคนเคลเดีย (นั่นคือคนบาบิโลน) จะรุกรานยูดาห์และกรีธาทัพไปทั่วความกว้างของแผ่นดินของพวกเขา โดยพิชิตและยึดเป็นกรรมสิทธิ์สิ่งใดก็ตามที่พวกเขาพอใจ นี่บอกเป็นนัยถึงความพ่ายแพ้ราบคาบและการพิชิตยูดาห์โดยบาบิโลน (แม้ยูดาห์ไม่ยอมคิดว่าเรื่องนั้นจะเกิดขึ้นได้จริงๆ พระเจ้าก็ตรัสว่ามันกำลังจะเกิดขึ้นแล้ว)

7 เขาเป็นที่น่าครั้นคร้ามและสยดสยอง ความยุติธรรมและความโอ้อ่าของเขาจะออกมาจากพวกเขาเอง บรรดากองทัพของคนบาบิโลนเปี่ยมด้วยแสนยานุภาพ คุร้ายและน่าสะพรึงกลัว พวกเขาจะทำการใดก็ตามที่พวกเขาปรารถนา กล่าวโดยสรุปพวกเขาจะมีอำนาจมากกว่า พวกเขาจะกลิ้งเข้ามาในยูดาห์เหมือนหินก้อนใหญ่ที่ไม่มีผู้ใดหยุดได้

8 ม้าทั้งหลายของเขาก็เร็วกว่าเสือดาว และคุร้ายยิ่งกว่าหมาป่ายามเย็น ผลม้าของเขาจะรุดหน้าเรือยไปอย่างผยอง เออ ผลม้าของเขาจะมาจากถิ่นที่ไกล มันจะบินไปอย่างนกอินทรีคอยกินเร็วนัก ความรวดเร็วและแสนยานุภาพทางทหารอันมากเหลือล้นของบาบิโลนถูกพรรณนา

ตรงนี้ กองทัพต่างๆสมัยโบราณมักฆ่าและอืดอาด มันจะไม่เป็นเช่นนั้นกับบาบิโลน พลม้าทั้งหลายของพวกเขาจะควบเข้ามาในยูดาห์พร้อมกับการแก้แค้น ความดุร้ายของพวกเขาในฐานะนักรบจะเป็นเหมือนสุนัขป่า พวกเขาจะโฉบลงมาบนยูดาห์ดุจนกอินทรี

ฮบก 1:9-11   **เขาทั้งหลายจะพากันมาเพื่อความทารุณ หน้าเขาทั้งหลายจะ**
สะสมเหมือนกับลมจากทิศตะวันออก เขาจะรวบรวมเชลยไว้มากมายเหมือนทราย บรรดากองทัพ
ของบาบิโลน โดยเฉพาะในการบุกยูดาห์ครั้งสุดท้ายของพวกเขาจะมาพร้อมกับความแค้น
หลังจากกบฏต่อความเป็นประเทศเหนือหัวของบาบิโลน การโจมตีครั้งที่สามและครั้งสุดท้าย
โดยบาบิโลนที่กระทำต่อยูดาห์จะรุนแรงและก่อให้เกิดการทำลายล้าง John Gill เขียนไว้ว่า
“ใบหน้าของพวกเขาจะมีลักษณะ โหดเหี้ยมและดุร้ายจนถึงขนาดที่ว่ารูปโฉมของพวกเขาจะ
ทำให้ผู้คนหวาดกลัวจนล้มลงและตายเพราะความสยดสยอง เหมือนกับพืชและต้นไม้เหี่ยวแห้ง
ไปยามถูกลมตะวันออกพัด”

10 **เขาจะดูหมิ่นบรรดาภักษัตริย์ และเขาจะเหยียดหยามเจ้านายทั้งหลาย เขาจะหัวเราะ**
เยาะป้อมปรากการทุกแห่ง เพราะเขาจะพุนดินขึ้นและยึดป้อมนั้นเสีย เมื่อกองทัพบาบิโลนบุกเข้า
มาในยูดาห์ พวกเขาจะเยาะเย้ยความพยายามใดก็ตามที่ยูดาห์แสดงออกมาเพื่อขัดขืนพวกเขา
พวกเขาจะดูหมิ่นภักษัตริย์หลายองค์ เช่น เยโฮยาхим เยโคนิยาห์และเศเดคิยาห์ โดยจับสององค์ไป
เป็นเชลยยังบาบิโลน เจ้านายคนอื่นๆในราชวงศ์ของยูดาห์จะถูกปฏิบัติด้วยความเหยียดหยาม
ไม่มีการต่อต้านทางทหารใดๆจะต้านทานการเช่นฆ่าของพวกเขาได้ ทุกสิ่งจะถูกเหยียบย่ำจนสิ้น
ซากราวกับว่าพวกมันคือกองดิน

11 **แล้วใจของเขาก็จะเปลี่ยนไป เขาจะผ่านไปและกระทำผิด เขาจะให้อำนาจของเขานี้แก่**
พระของเขา เมื่อเนบูคัดเนสซาร์ยกทัพมาโจมตียูดาห์ในการรุกรานสามครั้งของเขา เขาจะเปลี่ยน
ใจจากการพิชิตธรรมดาๆเป็นการทำลายล้างจนสิ้นซาก แผนการของเขาเปลี่ยนจากแค่การพิชิตยู
ดาห์เป็นการทำลายมันทิ้งเสีย ยิ่งกว่านั้นเขาจะถือว่าชัยชนะของเขานั้นเป็นผลมาจากความช่วยเหลือ
เหลือของพระต่างด้าวของเขาเอง หนึ่งในพระสำคัญๆของบาบิโลนคือ เบล อย่างไรก็ตาม

เหมือนที่มักเกิดขึ้นกับบรรดากษัตริย์ที่นับถือพระต่างด้าว พวกเขาจะเริ่มคิดว่าตัวเองเป็นเทพเจ้า ในดาเนียล 3 เนบูคัดเนสซาร์ทำรูปจำลองหนึ่งขึ้นเป็นรูปตัวเขาเองซึ่งผู้คนทั้งอาณาจักรของเขา จะต้องกราบไหว้ นั่นอาจถูกสื่อถึงตรงนี้ ถึงอย่างไรแล้วประเด็นที่สำคัญกว่าก็คือว่า พระต่างด้าวองค์หนึ่งจะได้รับสง่าราศีเพราะความพินาศของเยรูซาเล็ม แม้แต่กับยิวที่มักกบฏ นั่นคงเป็นความคิดหนึ่งที่น่าขมขื่นสินดี

ฮบค 1:12   **โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระเจ้าของข้าพระองค์ องค์ผู้บริสุทธิ์ของข้าพระองค์ พระองค์มิได้ดำรงมาแต่นิรันดร์ดอกหรือ ข้าพระองค์ทั้งหลายจะไม่ตาย โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงสถาปนาเขาไว้เพื่อแก้การพิพากษา โอ พระเจ้าผู้ทรงเดชานุภาพ พระองค์ทรงตั้งเขาไว้เพื่อแก้การติสอน ขณะที่ผู้พยากรณ์ท่านนี้เริ่มเนื้อหาตอนใหม่ของบทนี้ และหนังสือเล่มนี้ หนึ่งในข้อความในพระคัมภีร์ที่ยิ่งใหญ่ซึ่งเป็นหลักคำสอนเรื่องพระเจ้า โดยตรงก็ถูกกล่าวถึง แม้เนบูคัดเนสซาร์อาจถวายสง่าราศีแก่รูปเคารพพระต่างด้าวของเขา สำหรับชัยชนะต่างๆของเขา ข้อเท็จจริงก็คือว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าทรงอยู่ชั่วนิรันดร์ พระองค์ทรงดำรงมาแต่นิรันดร์ เหมือนที่ผู้เขียนเพลงสดุดีได้เขียนไว้ว่า “พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าตั้งแต่นิรันดร์กาลถึงนิรันดร์กาล” (เพลงสดุดี 90:2) นอกจากนี้พระเจ้าทรงเป็นผู้บริสุทธิ์ พระลักษณะเดียวของพระเจ้าซึ่งถูกกล่าวยกยอสามครั้งคือ ความบริสุทธิ์ คูอิสยาห์ 6:3 และวิวรณ์ 4:8 ความบริสุทธิ์เป็นพระลักษณะที่นิยามอุปนิสัยของพระเจ้าและเป็นพระลักษณะหลักของอุปนิสัยของพระองค์ด้วย ฮาบากูกจึงกล่าวสรรเสริญพระเจ้าและความบริสุทธิ์ของพระองค์โดยตรง**

ความเห็นที่ว่า “ข้าพระองค์ทั้งหลายจะไม่ตาย” อาจหมายถึงความตายฝ่ายวิญญาณ แม้ยิวหลายคนนั้นคือ กระทั่งคนที่ยำเกรงพระเจ้ายึดตาม ได้ล้มตายในการรุกรานของบาบิโลน ฮาบากูกก็รู้แน่ว่ามีกำหนดไว้ว่ามนุษย์ตายคนเดียวเป็นพอ กระนั้นดูเหมือนมีการบอกเป็นนัยว่าเขาตระหนักถึงเรื่องชีวิตนิรันดร์สำหรับคนเหล่านั้นที่ถูกไถ่แล้วโดยพระเจ้า พระองค์ทรงดำรงอยู่ชั่วนิรันดร์ และเพราะการดำรงอยู่ชั่วนิรันดร์ของพระองค์ พวกเขาเองก็จะได้ชื่นชมกับชีวิตนิรันดร์ด้วย ดังนั้น ชีวิตนิรันดร์จึงมีพื้นฐานอยู่บนความเป็นนิรันดร์ของพระเจ้าเอง

วลีที่ว่า **โอ พระเจ้าผู้ทรงเดชานุภาพ (ทซัวร์)** มีความหมายตรงตัวว่า ‘โอ ศิลา’ ในฐานะเป็นศิลาและที่หลบภัยของประชาชนของพระองค์ บ่อยครั้งในหนังสือเพลงสดุดี ดาวิดเรียกพระเจ้าว่าทรงเป็นศิลาของเขา (ดู เพลงสดุดี 18:2, 31, 46, 28:1, 42:9, 62:2 ฯลฯ)

ฮาบากุกจึงรู้ว่าพระเจ้าได้ทรงตั้งบาบิโลนไว้เพื่อพิพากษาประชาชนของพระองค์ พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ได้ทรงตั้งบรรดากองทัพของบาบิโลนอันคร่ำคร่าให้เป็นไม้เรียวแห่งการตี สอนสำหรับประชาชนที่มักกบฏของพระองค์นั่นคือ ยูดาห์

ฮบก 1:13   **พระเนตรของพระองค์บริสุทธิ์เกินที่จะทอดพระเนตรการชั่ว** จะทรงมองดูความชั่วช้าก็ไม่ได้ ไฉนพระองค์ทอดพระเนตรคนทรยศ และทรงเงี้ยวอยู่เมื่อคนชั่วกลืนคนที่ชอบธรรมเกินกว่าตัวเขาเสีย ความบริสุทธิ์ของพระเจ้าถูกพรรณนาถึงเพิ่มเติม ฮาบากุกเตือนพระเจ้าให้ทรงระลึกว่าเพราะความบริสุทธิ์ของพระองค์ พระองค์จึงไม่อาจและจะไม่ทอดพระเนตรความชั่วหรือความบาป (บทเรียนหนึ่งยังมีอยู่สำหรับประชาชนของพระเจ้าในปัจจุบัน หากเราได้รับการทรงเรียกให้มาสู่ความบริสุทธิ์แล้ว ซึ่งเราก็มี เราก็ไม่ควรดูการชั่วต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นความเสื่อมทรามของภาพยนตร์ฮอลลีวูด ความลามกของหนังโป๊ ภาพโฆษณาที่ยั่วชวนให้ไปทำกิจกรรมต่างๆที่เปี่ยมด้วยบาป หรือภาพใดก็ตามที่เสื่อมทราม) ดู เพลงสดุดี 5:4-5 ความบริสุทธิ์ของพระเจ้างี้มีมากถึงขนาดที่ว่าพระองค์ไม่อาจข้องเกี่ยวกับสิ่งที่ไม่บริสุทธิ์ได้เลย

เมื่อได้มองไปรอบๆยังความบาปไม่รู้จบสิ้นและความชั่วร้ายที่อยู่รอบตัวเขาในยูดาห์ ผู้พยากรณ์ท่านนี้จึงทักท้วงต่อพระเจ้าอีกครั้ง คำถามของเขาก็คือว่า พระเจ้าผู้ทรงบริสุทธิ์ทรงยอมทนต่อความบาปของประชาชนของพระองค์ได้อย่างไร นอกจากนี้ผู้พยากรณ์ท่านนี้ไม่อาจเข้าใจได้ว่าพระเจ้าทรงใช้ประชาชาติที่ชั่วร้ายและธรรมอย่างบาบิโลนเป็นเครื่องมือของพระองค์ได้อย่างไร แม้จุดสนใจของฮาบากุกตรงนี้อาจอยู่ที่ความบาปของยูดาห์หรืออยู่ที่ความทารุณของบาบิโลนก็ได้ ข้อ 17 ก็บ่งบอกอย่างชัดเจนว่าเขาหมายถึงบาบิโลน ฮาบากุกไม่อาจเข้าใจได้ว่าพระเจ้าจะทรงใช้ประชาชาติหนึ่งที่ชั่วร้าย (นั่นคือ คนบาบิโลน) เพื่อพิพากษาพวกยิวที่ชอบธรรมมากกว่าพวกเขาได้อย่างไร

ฮอบก 1:14-16

เพราะว่าพระองค์ทรงให้มนุษย์เป็นดังปลาในทะเล เป็นดังสิ่ง

เลื้อยคลาน ที่ไม่มีหัวหน้า ความคิดตรงนี้ต่อเนื่องจากข้อก่อนหน้า พระเจ้ากำลังใช้ประชาชาติ
หนึ่งที่นับถือพระต่างด้าว (บาบิโลน) เพื่อจับคนเหมือนจับปลาหรือแมลง ฮาบากุกไม่อาจเข้าใจ
เรื่องนั้นได้

15 เขาจับคนทั้งหลายมาด้วยเบ็ด เขาลากคนมาด้วยแห เขารวบคนมาด้วยอวนของเขา

เขาจึงเปรมปรีดีและเริงโลด คนบาบิโลนจะจับคน (นั่นคือ คนของยูดาห์) เหมือนชาวประมง โดย
ใช้เบ็ดและสายเบ็ด หรือด้วยแหที่หว่านออกไป หรือด้วยอวนที่จับปลาได้เยอะกว่า คนบาบิโลน
จึงเปรมปรีดีและเริงโลดในปลาที่จับมาได้ (นั่นคือ คนของยูดาห์) อีกครั้งที่ประเด็นที่สำคัญกว่าก็
คือว่า ฮาบากุกไม่อาจเข้าใจได้ว่าพระเจ้าทรงใช้ประชาชาติหนึ่งที่ชั่วร้ายเพื่อจับประชาชนของ
พระองค์เช่นนั้นได้อย่างไร

16 เพราะฉะนั้น เขาจึงถวายเป็นสัตวบูชาแก่แหของเขา และเผาเครื่องหอมให้แก่อวนของเขา

เพราะโดยสิ่งเหล่านี้ เขาจึงดำรงชีพอยู่อย่างสุขสบาย อาหารของเขาดีสมบุรณ์ ภาพเปรียบของบา
บิโลนที่จับคนของยูดาห์เหมือนชาวประมงที่ใช้เบ็ดหรือแหดำเนินต่อไป เมื่อบาบิโลนยกทัพเข้า
มาในยูดาห์และยึดมันได้อย่างง่ายดาย พวกเขาถึงถวายเป็นสัตวบูชาแก่บรรดารูปเคารพที่เป็นพระ
ต่างด้าวของตน พวกเขาขอบคุณบรรดาสิ่งที่เขาเชื่อว่าเป็นพระสำหรับชัยชนะของตน ‘ปลาที่จับ
มาได้’ ของพวกเขานั้นดี (นั่นคือ อ้วนท้วนและมีมากมาย) พวกเขาจับคนยูดาห์มาได้เยอะแยะ ดัง
นั้นพวกยิวจำนวนมหาศาลจึงถูกกวาดต้อนกลับไปยังบาบิโลนเหมือนคนที่พลัดถิ่นและนักโทษ
สงคราม ในรูปแบบหนึ่งของการกวาดล้างชาติพันธุ์ บาบิโลนส่งพวกเขาเชลยยิวกลับไปยังบ้านเกิด
ของตน พวกเขาจับคนได้เยอะแยะ พวกเขาถึงถวายเป็นสัตวบูชาแก่บรรดาพระของตน

ฮอบก 1:17

แล้วเขาจะเททิ้งแหของเขา และนำประชาชาติทั้งหลายอย่างไม่

ละเว้นตลอดไปเป็นนิรันดร์หรือ ภาพเปรียบของการจับปลาจบลงตรงนี้ ฮาบากุกจึงทูลถามพระเจ้า
ว่า ‘บาบิโลนจะไม่เอาปลาออกจากแหของตนและไปจับประชาชาติอื่นๆต่อไปอย่างไรความ
ปรานีหรือ’ แน่แน่นอนว่าพวกเขาจะทำเช่นนั้น แต่ผู้พยากรณ์ท่านนี้ก็ยังคงมุ่งต่อไปว่าทำไมพระเจ้า

ผู้บริสุทธิถึงใช้ประชาชนคนหนึ่งที่มีลทินเพื่อทำกิจของพระองค์ คำตอบก็คือว่า พระเจ้าผู้ทรงสิทธิ
ขาดทรงสามารถใช้วิธีใดก็ได้ที่พระองค์ทรงเลือกเพื่อให้พระประสงค์ของพระองค์สำเร็จ

*****

ภาพรวมของฮาบากุก 2: หลังจากแสดงความมุ่งมั่นกับการที่ว่าทำไมพระเจ้าผู้บริสุทธิถึง
ทรงยอมทนต่อความบาปของยูดาห์หรือของบาบิโลน บัดนี้พระเจ้าก็ทรงตอบคำถามของฮาบา
กุกและคำพยานของเขาเรื่องพระเจ้า สารสำคัญของมันก็คือว่าฮาบากุกต้องรอคอยพระเจ้าที่จะ
กระทำกิจในเวลาอันเหมาะสมของพระองค์ อย่างไรก็ตาม พระเจ้าทรงประกาศคำเตือนต่างๆต่อ
ไปและวิบัติห่าอย่างที่จะมีแก่ความบาปของบาบิโลน

ฮบก 2:1 ข้าพเจ้าจะยืนเฝ้าดูอยู่ ข้าพเจ้าจะยืนที่หอคอย และมองออกไป
เพื่อจะฟังดูว่า พระองค์จะตรัสอะไรแก่ข้าพเจ้า และข้าพเจ้าจะทูลตอบพระองค์อย่างไรเมื่อ
ข้าพเจ้าถูกตำหนิ หลังจากได้เอ่ยความประหลาดใจของตนที่ว่าเพราะเหตุใดพระเจ้าผู้บริสุทธิถึง
ดูเหมือนยอมทนต่อความบาปของยูดาห์และของคนบาบิโลนที่นับถือพระต่างด้าว บัดนี้ฮาบากุก
ก็ตั้งใจว่าจะแยกตัวออกต่างหากและรอคอยพระเจ้าให้ทรงตอบตน เขาใช้ภาพเปรียบของหอคอย
เฝ้าระวังที่อยู่บนกำแพงนคร (อาจเป็นเยรูซาเล็ม) พวกยามจะจ้องมองออกไปไกลๆเพื่อคอยดู
ใครก็ตามที่จะเข้ามาใกล้นครนั้น สถานที่เช่นนั้นเป็นที่ๆแยกออกต่างหากและเป็นการอยู่ตาม
ลำพัง ดังนั้นฮาบากุกจึงตั้งใจว่าจะอยู่คนเดียวและรอคอยพระเจ้าตรัสกับเขา และจากนั้นหลังจาก
พระเจ้าได้ตรัสกับเขาแล้ว เขาก็จะตรัสตอบว่าตนจะตอบกลับไปอย่างไรดี

ฮบก 2:2-3 และพระเยโฮวาห์ตรัสตอบข้าพเจ้าว่า "จงเขียนนิมิตนั้นลงไป จง
เขียนไว้บนแผ่นป้ายให้กระจ่าง เพื่อให้คนที่วิงวอนได้คล่อง เห็นได้ชัดว่าพระเจ้าไม่ทรงปล่อยให้
ผู้พยากรณ์ท่านนี้รอนานนัก พระองค์จึงตรัสสั่งว่าเขาจะได้รับนิมิตหนึ่ง (นั่นคือ คำพยากรณ์)
และเขาจะต้องเขียนมันให้กระจ่าง (นั่นคือ อย่างชัดเจน) บนแผ่นป้าย อันหลังนี้หมายถึงแผ่นไม้
หรือแผ่นหินซึ่งบ่งบอกถึงการบันทึกลงไปแบบถาวรมากกว่าที่จะเป็นการเขียนลงบนแผ่นหนัง
ซึ่งเป็นวัสดุการเขียนที่ใช้แพร่หลายมากกว่าในสมัยนั้น สิ่งที่ถูกจารึกลงไปนั้นจะต้องชัดเจน

จนถึงขนาดที่ว่า “คนที่วิ่งอ่านได้คล่อง” อย่างหลังนี้อาจหมายความว่าสิ่งที่ถูกเขียนลงไปนั้นจะต้องตัวใหญ่และชัดเจนจนถึงขนาดที่ว่าคนๆหนึ่งจะอ่านมันได้และเข้าใจมันได้แม้ว่าเขากำลังวิ่งผ่านไปอยู่ที่ตาม นี้อาจเทียบได้กับแผ่นป้ายโฆษณาขนาดใหญ่ในปัจจุบันที่ผู้จับจี้วดยานพาหนะอ่านได้อย่างสบายๆ ฮาบากูกจะต้องเขียนข้อความของตนในแบบที่ว่าทุกคนที่อ่านจะเข้าใจได้อย่างชัดเจนและไม่ผิดเพี้ยน

3 เพราะว่ามีมิตนั้นยังรอเวลาที่กำหนดไว้ แต่ในที่สุด มันก็จะกล่าวออกมา มันไม่มูสา ถ้าดูเข้าไป ก็คงคอยสักหน่อย มันจะบังเกิดขึ้นเป็นแน่ คงไม่ล่าช้านัก

คำพยากรณ์นั้น (นั่นคือ นิมิตนั้น) ที่พระเจ้ากำลังจะประทานให้แก่ฮาบากูกจะเป็นจริง ณ เวลาหนึ่งในอนาคต พระเจ้าได้ทรงกำหนดการพิพากษาไว้สำหรับยูดาห์แล้วผ่านทางบาบิโลน และมันกำลังจะมา มันจะเกิดขึ้น ณ เวลาที่กำหนดไว้ เมื่อถึงเวลาแห่งการพิพากษาที่กำหนดไว้แล้วนั้น คำพยากรณ์นั้นจะกล่าวแทนตัวมันเองและจะถูกสำแดงว่าเป็นความจริง (นั่นคือ “ไม่มูสา”) การพิพากษายูดาห์ที่ถูกกล่าวไว้แล้วนั้นยังอีกหลายปีกว่าจะมา – มันจะช้าอยู่ชั่วระยะเวลาหนึ่ง

อย่างไรก็ตาม ฮาบากูกก็ถูกสั่งให้รอคอยมัน การพิพากษาที่ถูกกล่าวไว้แล้วว่าจะเกิดกับยูดาห์โดยบาบิโลนจะมาอย่างแน่นอน เมื่อถึงเวลาที่กำหนดไว้ของมัน มันจะไม่ชักช้า เชื่อกันว่าฮาบากูกเขียนในสมัยช่วงปลายรัชกาลของโยสิยาห์ มีผู้เสนอปีแห่งการรับใช้ของเขาโดยไล่ตั้งแต่ปี 626 ก่อน ค.ศ. (Ussher) ไปจนถึง 607 ก่อน ค.ศ. (Jones) การรุกรานยูดาห์ครั้งแรกของบาบิโลนเกิดขึ้นในประมาณปี 605 ก่อน ค.ศ. และครั้งสุดท้ายในปี 586 ก่อน ค.ศ.

ประเด็นที่สำคัญกว่าก็คือว่า การพิพากษากำลังจะมาถึงในอนาคตอันใกล้นี้ ขณะที่ฮาบากูกได้ร้องทุกข์ไปแล้วว่าพระเจ้าผู้บริสุทธิ์ทรงเมินเฉยต่อความบาปของยูดาห์ได้อย่างไร พระเจ้าก็ทรงบอกเขาให้อดทนไว้ การพิพากษากำลังจะมา – จงรอดดู

ฮบก 2:4   **ดูเถิด ผู้ที่จิตใจผยองขึ้นก็ไม่เที่ยงธรรม แต่ว่าคนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่โดยความเชื่อ** ผู้ที่ “จิตใจ” ผยองขึ้นนี้ยังไม่ปรากฏชัดเจนว่าหมายถึงใคร อย่างไร

ก็ตามดั่งที่บทนี้จะค่อยๆเผยให้เห็น มันจะเริ่มชัดเจนว่านี่หมายถึงคนบาบิโลน (นั่นคือ คนเคลเดีย) ถึงอย่างไรแล้ว บทเรียนตรงนี้ก็มิได้ไว้สำหรับทุกคน มันประยุกต์ใช้ได้กับทุกคนจนถึงทุกวันนี้ จิตใจที่ผยองขึ้นย่อมหมายถึงความเย่อหยิ่ง นี่หมายถึงใจที่เห่อเหิม ใจที่โอหัง หรืออวดตาที่พองโต บทสรุปก็ชัดเจน ความเย่อหยิ่งไม่เที่ยงธรรม หรือกล่าวง่าย ๆ ก็คือ ความเย่อหยิ่งไม่ใช่สิ่งที่ถูกต้อง การเป็นคนเย่อหยิ่งเป็นสิ่งที่ผิด – ที่จะมีใจผยองขึ้น ความเย่อหยิ่งคือแหล่งกำเนิดของความบาปส่วนใหญ่ มันชั่วร้ายพอๆกับพญามารเองซึ่งจริงๆแล้วเป็นผู้ให้กำเนิดมัน

ที่ตรงกันข้ามคือ หลักการฝ่ายวิญญาณที่ลึกซึ้งซึ่งยังคงอยู่มาจนทุกวันนี้: “แต่ว่าคนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่โดยความเชื่อ” หรือกล่าวโดยเอาสาระสำคัญก็คือ ‘คนชอบธรรมจะดำเนินชีวิตโดยความเชื่อ’ หลักการอันลึกซึ้งนี้ถูกพบในอีกสามแห่ง โดยอยู่ในพระคัมภีร์ใหม่ทั้งสี่: โรม 1:17, กาลาเทีย 3:11 และฮีบรู 10:38 คำที่แปลว่า **ชอบธรรม (ซัดคียัค)** เป็นคำฮีบรูพื้นฐานที่หมายถึง ‘ที่ชอบธรรม’ คนเหล่านั้นที่ชอบธรรมอย่างแท้จริงย่อมดำเนินชีวิตโดยความเชื่อ นั่นคือ พวกเขาวางใจพระเจ้าสำหรับทุกความต้องการของตน พวกเขาวางใจพระองค์ให้เป็นผู้ชี้ทางพวกเขา คนเหล่านั้นที่ชอบธรรมอย่างแท้จริงย่อมพึ่งพาพระเจ้าสำหรับทุกการตัดสินใจ นั่นเป็นความจริงในสมัยของฮาบากุก มันยังเป็นความจริงอยู่จนทุกวันนี้ บทนำสู่หอเกียรติยศแห่งความเชื่อซึ่งมีอยู่ในฮีบรู 11 ถูกพบในฮีบรู 10:38 ที่อัครสาวกท่านนั้นหมายเหตุนั้นไว้ว่า “แต่คนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่โดยความเชื่อ” ที่ตรงกันข้ามอย่างสิ้นเชิงก็คือ ความคิดแรกของข้อนี้ – คนอธรรมดำเนินชีวิตของตนในความเย่อหยิ่ง คนชอบธรรมดำเนินชีวิตในความเชื่อ นี่เป็นภาพที่ตรงข้ามกันอย่างสิ้นเชิง

ฮอบก 2:5   **ยิ่งกว่านั้น เพราะเขาละเมิดโดยเหล้าองุ่น เขาจึงเป็นคนจองหอง เขาไม่ยอมอยู่บ้าน ความตะกละของเขากว้างเหมือนนรก อย่างมัจจุราชไม่เคยรู้จักอิม เขากอบโกยประชาชาติทั้งหลายมาเพื่อตัวเขาเอง แล้วรวบรวมชนชาติทั้งหลายเข้ามาเป็นคนของตน”** ความคิดตรงนี้วกกลับไปกล่าวถึงตอนต้นของข้อ 4 – คนอธรรมที่หลักการการดำเนินชีวิตของตนตั้งอยู่บนความเย่อหยิ่ง คนอธรรมที่เย่อหยิ่งยังทำความบาปหนักยิ่งกว่าเดิมเพราะฤทธิ์เหล้าด้วย ความบาปที่ถูกกระตุ้น โดยการเมาสุรานั้นมีมากมายเกินจะนับไหว เมื่อไม้ขีดไฟถูกจุด

ใส่น้ำมัน เปลวเพลิงใหญ่ก็ลุกขึ้น เช่นเดียวกัน เมื่อการเผาสุราถูกเพิ่มเข้ากับความบาป การ
ละเมิดต่างๆที่เลวร้ายกว่าเดิมก็ปะทุขึ้น อาชญากรรมและความรุนแรงส่วนใหญ่ถูกขยายให้ใหญ่
โตขึ้นโดยการเผาเหล่า ใจอันเปี่ยมด้วยบาปซึ่งเป็นเหมือนถ่านคูล เมื่อเจอกับเหล้าก็ระเบิดเป็น
ความชั่วร้ายหนักยิ่งกว่าเดิม ที่แฝงอยู่ภายใต้สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดปกติแล้วคือ ใจที่เย่อหยิ่ง – ความ
เย่อหยิ่ง คนชั่วเช่นนั้นนานๆทีจึงกลับบ้าน โดยอาจนานหลายชั่วโมงหรือหลายวัน พวกเขาไม่
สนใจบ้านและครอบครัวของตน

ขณะที่ข้อนี้กล่าวต่อไป มันก็เริ่มปรากฏชัดเจนว่าบุคคลที่เป็นมากกว่าคนบาปแถวบ้าน
ถูกกล่าวถึง จุดสนใจที่แท้จริงก็คือ ความชั่วช้าของผู้นำแห่งบาบิโลน – เนบูคัดเนสซาร์ กระนั้น
ไม่ว่ามันจะเป็นความบาปของคนที่เฝ้าแถวบ้านหรือของผู้พิชิตระดับสากล หลักการก็เป็น
เหมือนกัน – ความเย่อหยิ่ง, ความไม่ชอบธรรม และการเผาเหล่า เนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบา
บิโลนคือผู้ที่ขยายความปรารถนาของตนที่จะพิชิตให้ใหญ่โตเหมือนนรกปรารถนาผู้อาศัยคน
ใหม่ๆ (คำที่แปลว่า นรก (เชโฮล) ยังหมายถึงหลุมฝังศพและยมโลกด้วย มันเป็นคำเรียกของพระ
คัมภีร์เดิมสำหรับที่อยู่ของพวกคนที่ตายไปแล้วซึ่งเป็นคนชั่ว)

เหมือนกับที่นรกและหลุมฝังศพมีความปรารถนาที่ไม่เคยรู้จักอิ่มสำหรับลูกคำใหม่ๆ
เนบูคัดเนสซาร์ก็ปรารถนาที่จะพิชิตมากขึ้นเช่นกัน ตัณหาของเขาที่จะพิชิตให้มากขึ้นไม่เคยรู้จัก
อิ่ม ดังนั้นเขาจึงออกไปพิชิตประชาชาติใดก็ตามที่เขาทำได้ แม้พระเจ้าจะทรงใช้บาบิโลนเพื่อ
พิพากษายูดาห์ ในขณะที่เดียวกันพระเจ้าก็ทรงรับรู้ว่ามีผู้นำของบาบิโลนเป็นคนชั่ว พระเจ้าทรงใช้
ผู้ที่พระองค์ทรงเลือกเพื่อทำให้พระประสงค์ต่างๆของพระองค์สำเร็จ

ฮบก 2:6-8   **ประชาชาติทั้งสิ้นเหล่านี้จะไม่ยกคำอุปมากล่าวต่อเขาหรือ และยก**
สุภาษิตกล่าวเยาะเขาว่า "วิบัติแก่ผู้ที่สะสมสิ่งที่มีโทษของตนไว้ จะทำอย่างนี้ได้นานเท่าใดนะ และ
บรรพทุกของที่ยึดเป็นประกันไว้เต็มตัว แม้บาบิโลนและผู้นำของมันบาปหนาอย่างเห็นได้ชัด (เย
อหยิ่ง อธรรม และขี้เมา) และแม้พวกเขาจะได้รับอนุญาตจากพระเจ้าให้พิพากษายูดาห์ ข้อเท็จ
จริงก็คือว่าในไม่ช้าพวกเขาจะกลายเป็นภยิตและคำกล่าวของประชาชาติอื่นๆ ซึ่งรวมถึง

ประชาชาติเหล่านั้นที่ถูกพิชิตโดยบาบิโลนด้วย วันนั้นกำลังจะมาเมื่อบาบิโลนที่ชั่วร้ายจะถูก
เยาะเย้ยโดยสิ่งต่อไปนี้ พวกเขาจะถูกเยาะเย้ยว่าเป็นขโมย บรรดาเพื่อนบ้านของพวกเขาจะ
ปรารถนาให้คำสาปแห่งบึงเกิดแก่พวกเขา – วิบัติ พวกเขาจะปล้นประชาชาติอื่นๆอีกต่อไปนาน
เท่าใด คำที่แปลว่า “ของที่ยึดเป็นประกัน” (อับถิยท์) มีความหมายด้วยว่าหนี้สินล้นพ้นตัว นี่อาจ
หมายถึงวิบัติแก่บาบิโลนซึ่งทำให้ตัวเองเป็นหนี้ประชาชาติอื่นๆที่อยู่ใกล้เคียงโดยสิ่งที่พวกเขา
ยึดมาด้วยกำลังขณะที่พวกเขาพิชิต วันนั้นกำลังจะมาเมื่อพวกเขาจะถูกบังคับให้ชดใช้สิ่งที่พวกเขา
เขาได้ปล้นมา ดังนั้นวิบัติแรกในห้าวิบัติจึงถูกประกาศแก่บาบิโลนที่ชั่วร้าย

7 ลูกหนี้ของเจ้าจะไม่ลุกขึ้นมาในปัจจุบันทันด่วนหรือ และผู้ใดที่กระทำให้เจ้าตัวสั้นจะ
ไม่ตื่นขึ้นหรือ แล้วเจ้าก็จะถูกเขาริบข้างละ คำที่แปลว่า ขอริบ คือ เมฆิคาห์ ความคิดตรงนี้ก็
คือคำเตือนถึงบาบิโลนว่าประชาชาติเหล่านั้นที่พวกเขาได้พิชิตสุดท้ายแล้วจะลุกขึ้นต่อสู้พวกเขา
และปล้นทรัพย์บาบิโลน นั่นเกิดขึ้นจริงๆเมื่อคนมีเดียและคนเปอร์เซียลุกขึ้นต่อสู้เหล่านายเหนือ
หัวของตนที่เป็นคนบาบิโลนและคว่ำบาบิโลนในที่สุด อยู่ดีๆบาบิโลนก็กลายเป็นลูกหนี้แก่
ประชาชาติเหล่านั้นที่ตนเคยปล้น

8 เพราะว่าเจ้าได้ปล้นมาแล้วหลายประชาชาติ ชนชาติทั้งหลายที่เหลืออยู่นั้นจึงจะมา
ปล้นเจ้า เพราะเจ้าทำให้โลหิตมนุษย์ตก และเพราะการทารุณต่อแผ่นดิน ต่อบรรดาหัวเมืองและ
ต่อบรรดาผู้ที่อยู่ในเมืองนั้น แม้บาบิโลนได้ปล้นประชาชาติอื่นๆมาแล้ว วันนั้นก็กำลังจะมาเมื่อ
พวกเขาจะหันมาเล่นงานบาบิโลนและปล้นผู้ที่เคยพิชิตตนมาก่อน เพราะการทำให้โลหิตตกและ
ความทารุณที่บาบิโลนกระทำต่อประชาชาติอื่นๆ พวกเขาจะเรียกเอาสิ่งเดียวกันนี้จากบาบิโลน
เช่นกัน บาบิโลนจะเกี่ยวสิ่งที่ตนได้หว่าน

ฮบก 2:9-11   วิบัติแก่ผู้ที่อยากได้กำไรมาสู่เรือนของตนด้วยความชั่ว เพื่อจะวาง
รังของตัวให้สูงเด่นขึ้น เพื่อให้พ้นจากฤทธิ์อำนาจของความชั่วร้าย วิบัติที่สองถูกประกาศแก่บา
บิโลน ด้วยความละโมภบาบิโลนได้โลกความมั่งคั่งของประชาชาติอื่นๆเพื่อเสริมรังของตนให้

แข็งแกร่ง พวกเขาได้พยายามที่จะทำให้ตัวเองมั่งคั่งและมีอำนาจโดยเอาเปรียบเหล่าเพื่อนบ้าน
ของคุณ พระเจ้าจึงทรงประกาศวิบัติแก่พวกเขา

10 ที่จริงเจ้าได้ออกอุบายหาความอับอายมาสู่เรือนของเจ้าโดยกำจัดชนชาติทั้งหลายเป็น
อันมากเสีย เจ้าได้ทำบาปต่อจิตใจของเจ้าแล้ว บาบิโลน ได้ออกอุบายนำความอับอายมาสู่ตนเอง
โดยการที่พวกเขาได้ทำลายประชาชาติอื่นๆ ในการทำเช่นนั้นพวกเขาได้ทำบาปต่อตนเอง ความ
บาปย่อมย้อนกลับมาทำลายจิตใจของคนบาปเสมอ มันเป็นเรื่องที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ แม้คำพยากรณ์นี้
กล่าวถึงประชาชาติหนึ่งและความบาปของมันที่กระทำต่อประชาชาติอื่นๆ หลักการเหล่านี้ก็
ใช้ได้กับบุคคลทั่วไปเช่นกัน เมื่อผู้ใดไล่ติดตามความบาป สุดท้ายแล้วเขาก็จะทำลายจิตใจของ
ตัวเอง – ไม่เพียงในชีวิตนี้เท่านั้น แต่ในนรกที่จะมาอย่างแน่นอน

11 เพราะว่าศิลาจะตะโกนออกมาจากผนัง และซ็อกก็จะตอบสนองมาจากหมู่ตัวไม้ใน
เรือน แม้แต่สิ่งของต่างๆที่ไม่มีชีวิตเช่น หินในผนังหรือซ็อกของหลังคา ก็จะร้องออกมาในการ
พิพากษาบาบิโลนที่ชั่วร้าย ความคิดตรงนี้สอดคล้องกับสิ่งที่พระเยซูคริสต์ในลูกา 19:40 ซึ่งไปดู
ได้

ฮบก 2:12-13 **วิบัติแก่ผู้สร้างเมืองด้วยโลหิต และวางรากนครไว้ด้วยความชั่วช้า**
วิบัติที่สามถูกประกาศต่อผู้บาบิโลน มันคือนคร (และประชาชาติ) หนึ่งซึ่งได้ถูกสร้างขึ้นมาโดย
การทำให้โลหิตที่ไร้ผิดตกและโดยความบาปโดยรวม พระเจ้าจึงทรงประกาศวิบัติที่สามต่อผู้มัน

13 คุณเถิด ที่บรรดาชนชาติทำงานก็เพื่อแก่ไฟ และที่ชนชาติทั้งหลายทำงานเหน็ดเหนื่อยก็
เพื่อแก่การไร้สาระ มิได้เป็นเช่นนี้เพราะพระเยโฮวาห์จอมโยธาดอกหรือ ข้อเท็จจริงของเรื่องนี้ก็คือ
คือว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธา พระเยโฮวาห์พระเจ้าจะทรงทำให้บาบิโลนถูกไฟเผา
ประชากรของมันจะถูกบังคับให้ใช้แรงงานหนัก และพวกเขาจะเหน็ดเหนื่อยเพราะบาปของตน
มีความจริงที่เรียบง่ายประการหนึ่งเกี่ยวกับความบาป มันมีผลที่ตามมาต่างๆอันน่าเกลียด มัน
ตามทันเสมอ ผลพวงของมันน่าเวทนาเสมอ และบ่อยครั้งพระเจ้าเองก็ทรงรับประกันว่าความ
บาปจะได้รับผลตอบแทน พระเจ้าจะทรงทำให้แน่ใจว่าบาบิโลนได้รับการสนองคืนอย่างสาสม

ฮบก 2:14

เพราะว่าพิภพจะเต็มไปด้วยความรู้ในเรื่องสง่าราศีของพระเยโฮ

วาห์ดังน้ำที่เต็มทะเล ท่ามกลางคำสาปแช่งต่างๆที่ถูกกล่าวต่อสู้อาบีโลน พระเจ้าโดยทางผู้พยากรณ์ท่านนี้ทรงนำเสนอคำพยากรณ์หนึ่งอันแสนวิเศษเกี่ยวกับการครอบครองในยุคพันปีของพระคริสต์ แม้อาบีโลนได้รับอนุญาตจากพระเจ้าให้ตีสอนยูดาห์เพราะความบาปของเขา และแม้พระเจ้าจะทรงพิพากษาอาบีโลนในภายหลังเพราะความชั่วช้าของมัน วันนั้นก็กำลังจะมาเมื่อพระเจ้าจะทรงทำให้พิภพเต็มไปด้วยความรู้แห่งสง่าราศีของพระองค์ วันนั้นกำลังจะมาเมื่อความรู้ในเรื่องสง่าราศีของพระเจ้าจะเต็มพิภพดังน้ำที่เต็มทะเล วันที่คำพยากรณ์นี้จะสำเร็จจริงย่อมเกิดขึ้นในสมัยการครอบครองในยุคพันปีของพระคริสต์ ในวันนั้นความรู้ในเรื่องสง่าราศีของพระเจ้าจะเป็นสากล ทุกประชาชาติและมนุษยชาติทั้งปวงจะรู้จักสง่าราศีของพระเจ้าแห่งสวรรค์

ฮบก 2:15-16

วิบัติแก่ผู้คนที่ให้เพื่อนบ้านดื่ม ที่ยื่นขวดไปให้เขาและทำให้เขา

เมาไป เพื่อจะเพ่งดูความเปลือยเปล่าของเพื่อนบ้าน วิบัติเหล่านั้นที่ถูกประกาศต่อผู้ความชั่วช้าของอาบีโลนถูกกล่าวต่อไป เห็นได้ชัดว่าการเมาสุราเป็นความชั่วร้ายหลักอย่างหนึ่งในบาปโณนการกินเลี้ยงเมามายที่ถูกบันทึกไว้ในดาเนียล 5 ย่อมทำให้เห็นภาพของการล้มเหลวเทเมาของจักรวรรดิที่ชั่วร้ายนั้น นอกจากนี้ยังบอกเป็นนัยอย่างชัดเจนถึงความเกี่ยวข้องกันระหว่างการเมาเหล้ากับความบาปทางเพศ การล่วงประเวณีและการเล่นชู้ถูกกระทำภายใต้อิทธิพลของสุราหรือสิ่งมีเมาอื่นๆมากกว่าสถานการณ์อื่นใด

ตรงนี้ก็กิจกรรมของคนรักร่วมเพศถูกบอกเป็นนัยโดยการใช้คำเพศชายตลอดทั้งข้อนี้พระเจ้าทรงประกาศวิบัติหนึ่งแก่ใครก็ตามที่ให้เครื่องดื่มสุราแก่อีกคนเพื่อฉวยโอกาสจากเขา (หรือเธอ) ในเรื่องเพศ เห็นได้ชัดว่านั่นเป็นวิบัติปฏิบัติปกติในบาปโณน น่าเศร้าที่มันเป็นเรื่องปกติเหลือเกินในประเทศของเราเช่นกัน

16 เจ้าจะอิมไปด้วยความอับอาย ไม่ใช่อิมด้วยสง่าราศี เจ้าดื่มเองซิ แล้วให้เหมือนผู้ชายที่มีได้เข้าสู่หน้ต ถ้วยซึ่งอยู่ในพระหัตถ์ขวาของพระเยโฮวาห์จะเวียนมาถึงเจ้า แล้วความอับอาย

จะพ่นเนื้อสังาราศีของเจ้า ด้วยคำบรรยายที่ชวนให้เห็นภาพ พระเจ้าผ่านทางผู้พยากรณ์ท่านนี้ ทรงพรรณนาถึงการพิพากษานั้นที่จะเกิดแก่บาบิโลน วิธีปฏิบัติต่างๆที่ชั่วร้ายและโสมมของ พวกเขาจะทำให้พวกเขาอึมด้วยความอับอายแทนที่จะอึมด้วยสังาราศี พระเจ้าจึงทรงเตือนเกี่ยวกับด้วยแห่งการพิพากษาที่พวกเขาจะดื่มในไม่ช้า พร้อมกับการอ้างอิงถึงการไม่เข้าสู่หน้ตซึ่งเป็น เรื่องปกติของคนต่างชาติ ด้วยแห่งการพิพากษาของพระเจ้าจะถูกยื่นให้แก่บาบิโลน คำเตือนเชิง พยากรณ์ที่คล้ายๆกันเรื่องการพิพากษาถูกประกาศแก่บาบิโลนแห่งยุคสุดท้ายในวิวรณ์ 14:10 และ 16:9

วลีหลังของข้อนี้อาจแปลได้ด้วยว่า ‘ความอับอายจะมีแก่สังาราศีของเจ้า’ การผสมกันอัน ต่ำช้าระหว่างเหล่า อาเจียน และน้ำกาม – ผลที่ตามมาอัน โสโครกของความบาปทางเพศอัน เสื่อมทรามซึ่งถูกขบขัน โดยการเมาสุรา – จะทำให้สิ่งที่ควรเป็นสังาราศีของพวกเขากลายเป็นมลทิน ภาพที่ปรากฏนั้นก็น่าขยะแขยง กระนั้นข้อความนี้ก็ได้รับการใส่ใจจากพระเจ้า ความเสื่อมทราม ด้านศีลธรรมที่มีอยู่ทั่วไปในบาบิโลนก็เป็นเช่นนั้นและมันจะนำการพิพากษาของพระเจ้ามาสู่ พวกเขา น่าเศร้าที่ความเสื่อมทรามเช่นนั้นก็มีอยู่มากมายในแผ่นดินของเราในปัจจุบันเช่นกัน การพิพากษาของเราอาจอยู่ไม่ไกลแล้วหรือ

ฮบค 2:17   เนื่องด้วยความทารุณที่เจ้ากระทำแก่เลบานอนจะท่วมเจ้า ความ พินาศของสัตว์เดียรัจฉานซึ่งกระทำให้เขากลับ เพราะเจ้าทำให้โลหิตมนุษย์ตก และด้วยเหตุ ความรุนแรงต่อแผ่นดิน ต่อบรรดาหัวเมืองและต่อบรรดาผู้ที่อยู่ในเมืองนั้น

บาบิโลนจะรุกรานและพิชิตเลบานอน ซึ่งอยู่ทางทิศเหนือของแผ่นดินอิสราเอล เห็นได้ ชัดว่าพวกเขาจะทำลายประชาชาตินี้ได้อย่างทารุณเหมือนกับสัตว์ป่าชนิดหนึ่งที่กินเนื้อ อย่างไรก็ตาม วันนั้นก็กำลังจะมาเมื่อการปฏิบัติอันรุนแรงต่อเลบานอนจะย้อนกลับมาตกบนศีรษะของ คนบาบิโลน พวกเขาจะเกี่ยวสิ่งที่ตนได้หว่าน เหมือนกับที่บาบิโลนได้หว่านความกลัวในใจของ ประชาชาติต่างๆที่มันรุกราน พวกเขาก็จะเกี่ยวสิ่งนี้ด้วยเช่นกัน

ฮบก 2:18-19

รูปแกะสลักให้ประโยชน์อะไรเล่า รูปที่ช่างได้แกะสลักไว้ รูปหล่ออันเป็นครูสอนความเท็จให้ประโยชน์อะไร ที่ช่างจะวางใจในสิ่งที่เขาสร้างขึ้น ที่ช่างจะสร้างพระไว้

ขณะที่บทนี้ใกล้ถึงตอนจบ ผู้พยากรณ์ท่านนี้ก็ปูพื้นสำหรับวิถีที่ห้าและเป็นวิถีสุดท้ายที่จะมีแก่บาบิโลน หัวข้อหลักตรงนี้คือการนับถือรูปเคารพ ผู้พยากรณ์ท่านนี้ถามคำถามว่า คนทำรูปเคารพจะได้ประโยชน์อะไรจากรูปเคารพต่างๆของตน รูปเคารพหลายแบบถูกกล่าวถึง: รูปเคารพที่ถูกแกะสลักรวมถึงรูปหล่อ หรือหล่อจากโลหะที่ถูกหลอมให้เหลว คนเหล่านั้นที่สร้างพวกมันเป็นครูสอนการมูสาต่างๆและถูกหลอกลวงถ้าพวกเขาวางใจในพวกมัน ความโง่เขลาและความไร้สาระของการนับถือรูปเคารพจึงถูกกล่าวโทษ

แม้การนับถือรูปเคารพในสมัยโบราณอาจดูเหมือนห่างไกลในความคิดของชาวตะวันตก มันก็ยังแพร่หลายอยู่หลายแห่งในโลกจนถึงขณะนี้ แม้กระทั่งในสถานที่ต่างๆ เช่น โบสถ์ของโรม ยังไม่ต้องพูดถึงการแพร่หลายของศาสนาพุทธและศาสนาอื่นๆของชาวตะวันออก ใครก็ตามที่สร้างหรือวางใจในสิ่งหลอกลวงเช่นนั้นก็ไม่ต่างจากการเป็นใบ้ของรูปเคารพเหล่านั้น

19 วิบัติแก่ผู้ที่กล่าวแก่สิ่งที่ทำด้วยไม้ว่า 'จงตื่นเถิด' แก่หินใบ้ว่า 'จงลุกขึ้นเถิด' สิ่งนี้สั่งสอนอะไรได้หรือ ดูเถิด สิ่งนั้นกะไหล่ทองคำหรือเงิน แต่ไม่มีลมหายใจในสิ่งนั้นเลย วิบัติที่ห้าและเป็นวิถีสุดท้ายของบทนี้จึงถูกประกาศต่อผู้การนับถือรูปเคารพของบาบิโลน ความโง่เขลาของคนเหล่านั้นที่อ้างว่ารูปเคารพหนึ่งที่ไม่มีชีวิตสามารถตื่นหรือลุกขึ้นสอนได้ก็ถูกกล่าวโทษ แม้หากมันถูกปิดด้วยทองคำและเงิน มันก็ตายและไม่มีชีวิตอยู่ดี คนเหล่านั้นที่แสวงหารูปเคารพต่างๆจึงถูกแข่งสาป

ฮบก 2:20

แต่พระเยโฮวาห์ทรงสถิตในพระวิหารบริสุทธิ์ของพระองค์ จงให้ลิ้นทั้งพิภพอยู่สงบต่อพระพักตร์พระองค์เถิด" ตรงข้ามกับความโง่เขลาของรูปเคารพโง่ๆ พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ผู้ทรงพระชนม์อยู่ที่ทรงครอบครองจากพระวิหารบริสุทธิ์ของพระองค์ แม้พระวิหารที่กรุงเยรูซาเล็มยังตั้งอยู่ตอนที่ฮาบากุกเขียนและอาจถูกหมายถึงตรงนี้ก็ตาม การ

ประยุกต์ใช้ที่สำคัญกว่าก็เห็นได้ชัดว่าหมายถึงพระวิหารของพระเจ้าในสวรรค์ ด้วยเหตุนี้เองสิ้นทั้งพิภพจึงถูกสั่งให้สงบต่อพระพักตร์พระองค์ด้วยความยำเกรง แม้มีการประยุกต์ใช้ความจริงนั้นจนถึงขณะนี้ การประยุกต์ใช้ที่สำคัญกว่าและเป็นที่สุดก็ย่อมหมายถึงการครอบครองในยุคพันปีของพระคริสต์ ในวันนั้นสิ้นทั้งพิภพจะนมัสการพระเยโฮวาห์พระเจ้าและยำเกรงพระองค์ นี่บอกเป็นนัยว่าจะมีเวลากำหนดต่างๆ ในวันนั้นเมื่อสิ้นทั้งพิภพจะหยุดชั่วคราวเพื่อนมัสการพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ของพวกเขาอย่างสงบ หนังสือฮาบาคูกจึงปิดท้ายบทนี้ด้วยหมายเหตุเกี่ยวกับการนมัสการพระเจ้าแห่งสวรรค์และกำชับสิ้นทั้งพิภพให้เคารพยำเกรงพระองค์

*****

ภาพรวมของฮาบาคูก 3: หลังจากพระเจ้าตรัสล่วงหน้าถึงการพิพากษาของพระองค์ที่จะเกิดกับบาบิโลนในบทที่ 2 บัดนี้ฮาบาคูกจึงตอบกลับ ในลักษณะที่คล้ายกับเพลงสดุดีของดาวิด ผู้พยากรณ์ท่านนี้วิงวอนพระเจ้าเพื่อประชาชนของเขา (ข้อ 1-2) เขาระลึกถึงการช่วยให้พ้นหลายครั้งในอดีตของประชาชนของพระเจ้า (ข้อ 3-15) และเขาประกาศความวางใจอันหนักแน่นของตนในพระเจ้าและความช่วยเหลือของพระองค์ (ข้อ 16-19)

ฮบก 3:1-2 คำอธิษฐานของฮาบาคูกผู้พยากรณ์ ตามทำนองซิกกาโยน ในรูปแบบที่คล้ายกันมากกับลีลาของดาวิดในหนังสือเพลงสดุดี ฮาบาคูกประกาศว่าบทนี้เป็นคำอธิษฐานหนึ่งของตน มันเป็นตามทำนอง (หรือในฐานะ) ซิกกาโยน คำหลังนี้มีความหมายตรงตัวว่า ‘เพลง’ นี่จึงอาจหมายถึงคำอธิษฐานหนึ่งของฮาบาคูกซึ่งถูกแต่งเป็นเพลงๆหนึ่ง

2 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์ได้ยินกิตติศัพท์ของพระองค์ แล้วข้าพระองค์ยำเกรง โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พอถึงกลางยุคขอทรงรื้อฟื้นพระราชกิจของพระองค์ขึ้นใหม่ พอถึงกลางยุคขอทรงแจ้งให้ทราบทั่วกัน เมื่อทรงกริ้ว ขอทรงระลึกถึงความกรุณา ฮาบาคูกตอบกลับคำประกาศต่างๆของพระเจ้าในบทที่แล้ว ในบทนั้นพระเจ้าได้ทรงประกาศวิบัติห่าอย่างแก่คนบาบิโลนเพราะความบาปและความชั่วของพวกเขา ความหมายโดยนัยที่ชัดเจนก็คือว่า ความบาปแบบเดียวกันนี้ก็มีอยู่แพร่หลายในยูดาห์และฮาบาคูกก็ทราบเรื่องนี้ดี เมื่อเขาได้ยินพระเจ้า

ประกาศวิบัติต่างๆของพระองค์แก่บาบิโลน ผู้พยากรณ์ท่านนี้ก็เข้าใจอย่างแน่นอนว่ายูดาห์ก็อาจเจอการพิพากษาแบบเดียวกัน เขาจึงยอมรับความกลัวของตน เขาจึงวิงวอนพระเจ้าให้ทรงรื้อฟื้นพระราชกิจของพระองค์ขึ้นใหม่ พระราชกิจนั้นย่อหมายถึงประชาชนของพระองค์ นั่นคืออิสราเอลและยูดาห์ เมื่อผู้พยากรณ์ท่านนี้มองไปในอนาคต เขาก็อ้อนวอนพระเจ้าให้ทรงรื้อฟื้นประชาชนของพระองค์ขึ้นใหม่สักวันหนึ่ง (พอถึงกลางยุค) นี่หมายถึงการกลับคืนเป็นประชาชาติหนึ่งอีกครั้งเนื่องจากผู้พยากรณ์ท่านนี้เข้าใจว่าพวกเขาจะถูกทำให้กระจัดกระจายไป

อย่างไรก็ตาม อาจมีคำวิงวอนให้มีการรื้อฟื้นฝ่ายวิญญาณสำหรับอิสราเอลด้วยในท่ามกลางปีเหล่านั้นอันมืดมิดที่จะมาถึง ในปีเหล่านั้นที่จะมาผู้พยากรณ์ท่านนี้อ้อนวอนพระเจ้าให้ทรงแจ้งให้ทราบไม่เพียงพระพิโรธของพระองค์เท่านั้น แต่พระเมตตาของพระองค์ด้วย พระพิโรธของพระเจ้าที่จะมานั้นก็ชัดเจนเหลือเกิน บัดนี้ผู้พยากรณ์ท่านนี้ร้องขอพระเมตตาของพระเจ้าเช่นกัน คำวิงวอนนั้นยังมีอยู่จนทุกวันนี้ทำให้พระเจ้าทรงระลึกถึงพระเมตตาในพระพิโรธของพระองค์ นั่นพระองค์ได้ทรงกระทำแล้วในพระคริสต์ เพราะแม้พระพิโรธของพระเจ้าต้องลงโทษความบาปของมนุษยชาติ กระนั้นในพระเมตตาพระเจ้าได้ประทานความรอดไว้ในพระคริสต์

ฮบก 3:3-4   **พระเจ้าเสด็จจากเทมาน องค์บริสุทธิ์เสด็จจากภูเขาปาราน เขตลาห์**
สง่าราศีของพระองค์คลุมทั่วฟ้าสวรรค์ และโลกก็เต็มด้วยคำสรรเสริญพระองค์ ผู้พยากรณ์ท่านนี้อาจกำลังอ้างอิงถึงพระราชบัญญัติ 33:2 ที่โมเสสเขียนไว้ว่า “พระเยโฮวาห์เสด็จจากซีนาย และทรงรุ่งแจ้งจากเสอีร์มายังเขาทั้งหลาย พระองค์ทรงฉายรังสีจากภูเขาปาราน พระองค์เสด็จพร้อมกับวิสุทธิชนนับหมื่นๆ ที่พระหัตถ์เบื้องขวามีไฟเป็นพระราชบัญญัติแก่เขา” (เสอีร์และเทมานจริงๆแล้วคือพื้นที่เดียวกัน โดยถูกแยกออกจากกันเพียงไม่กี่ไมล์) ในทั้งสองกรณี (โมเสสหรือฮาบาคูก) มีคำพรรณนาเชิงบทกวีและเชิงอุปไมยเกี่ยวกับสง่าราศีของพระเจ้าและการประทานพระราชบัญญัติแก่อิสราเอล วลีที่กล่าวถึง “สง่าราศีของพระองค์คลุมทั่วฟ้าสวรรค์ และโลกก็เต็มด้วยคำสรรเสริญพระองค์” อาจหมายถึงเหตุการณ์สำคัญที่เกิดขึ้นตอนที่ประทานพระราชบัญญัติบนภูเขาซีนาย ในตอนนั้นเห็นได้ชัดว่าพระเจ้าทรงเผยสง่าราศีและฤทธิ์เดชของพระองค์

แก่คนอิสราเอลในลักษณะที่ปรากฏแก่ตาและน่าสะพรึงกลัว ในลักษณะที่คล้ายกันกับเพลงสดุดี 19:1 และ 24:1 ผู้พยากรณ์ท่านนี้ประกาศว่าแผ่นดินโลกเองก็เผยสง่าราศีของพระเจ้าในความสง่างามแห่งสิ่งทรงสร้างของมัน

4 ความส่องไสยของพระองค์ดังแสงสว่าง มีเขาส่งมาจากพระหัตถ์ของพระองค์

พระองค์ทรงกำบังฤทธานุภาพของพระองค์เสียที่นั่น บริบทยังกล่าวถึงการประทอนพระราชบัญญัติที่ภูเขาซีนายอยู่ ผู้พยากรณ์ท่านนี้พรรณนาถึงสง่าราศีของพระเจ้าในช่วงวันเหล่านั้น ข้อความตรงนี้คล้ายกับของอพยพ 24:16 คำที่แปลว่า เขา (เคเรน) ซึ่งใช้เป็นคำพูดเปรียบเทียบ อาจหมายถึงไม่เพียงพละกำลังเท่านั้นแต่ลำแสงด้วย อย่างหลังนี้ดูเหมือนจะใช่ความหมายตรงนี้ อีกครั้งที่นี่หมายถึงสง่าราศีของพระเจ้าที่แผ่ออกมาจากพระองค์ พระองค์ทรงถูกพรรณนาโดยใช้คำพูดของมนุษย์ว่าทรงมีพระหัตถ์หนึ่งในการส่งมอบพระราชบัญญัติแก่โมเสส ในพระหัตถ์ของพระเจ้าฤทธานุภาพอันมหาศาลของพระองค์ก็ถูกปิดซ่อนไว้ ผู้พยากรณ์ท่านนี้จึงพรรณนาถึงสง่าราศีและฤทธานุภาพของพระเจ้าโดยใช้โวหารอันไพเราะและคำเปรียบเทียบ

ฮบก 3:5-6 โรคระบาดเดินนำหน้าพระองค์ ถ่านที่ไหม้อยู่มาชิดตามหลัง

พระบาทของพระองค์ นี่อาจหมายถึงภัยพิบัติเหล่านั้นที่เกิดกับอียิปต์หรือเป็นการที่พระเจ้าทรงกระทำกิจต่างๆเพื่อต่อสู้อัศวัยของอิสราเอลตอนที่พวกเขาเดินมุ่งหน้าสู่คานาอัน ดู อพยพ 23:27-28 คำที่แปลว่า โรคระบาด (เดเบอร์) เป็นคำเดียวกับคำว่าโรคระบาดร้ายแรงซึ่งเป็นภัยพิบัติที่ห้าในอพยพ 9:3 คำที่แปลว่า ถ่านที่ไหม้อยู่ (เรเซฟ) มีความหมายด้วยว่าไฟ เปลวเพลิง หรือสายฟ้าฟาด ในภัยพิบัติที่เจ็ดที่ทรงกระทำต่ออียิปต์ในอพยพ 9:23-24 พระเจ้าทรงใช้ลูกเห็บปนด้วยไฟ (อาจเป็นพายุฟ้าคะนองที่มาพร้อมกับฟ้าแลบและลูกเห็บอันน่าสะพรึงกลัว)

6 พระองค์ประทับยืนและทรงวัดพิภพ พระองค์ทอดพระเนตรและทรงเขย่าประชาชาติ

แล้วภูเขานิรันดร์กาลก็กระจัดกระจาย และเนินเขาอันอยู่เนื่องนิตย์ก็ยุบต่ำลง การเสด็จของพระองค์ก็เป็นดังดั้งเดิม คำที่แปลว่า วัด (มูวดีในรากโพเลล) มีความหมายว่า 'เขย่า' นี่อาจหมายถึงแผ่นดินไหวและนั่นเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นจริงๆที่ภูเขาซีนาย ดู อพยพ 19:18 การเขย่าประชาชาติ

ยอมหมายถึงการทำให้คนคานาอันและประชาชาติอื่นๆที่นับถือพระต่างตัวกระจัดกระจายไป ซึ่งพระเจ้าทรงช่วยเหลืออิสราเอลให้ไปอยู่แทนที่คนเหล่านั้นอย่างน่าอัศจรรย์ การเอ่ยถึง “ภูเขานิรันดร์กาล” ที่ถูกทำให้กระจัดกระจายไปและ “เนินเขาอันอยู่เนื่องนิคย์” ที่ถูกทำให้ยุบต่ำลง อาจเป็นคำเปรียบที่ใช้เพื่อพรรณนาถึงการที่ประชาชาติต่างๆที่อยู่มานานถูกทำให้กระจัดกระจาย และถูกเคลื่อนย้ายไปโดยพระเจ้าเพื่ออิสราเอลประชาชนของพระองค์

ประเด็นของเรื่องนี้ทั้งหมดก็คือ นี่เป็นการเตือนความจำพระเจ้าให้ระลึกถึงการที่พระองค์ได้ทรงกระทำกิจเพื่ออิสราเอลประชาชนของพระองค์ในหลายศตวรรษก่อนหน้าอย่างน่าอัศจรรย์ ความหมายโดยนัยที่ชัดเจนก็คือ ขอให้พระองค์ทรงทำแบบเดียวกันอีกครั้ง – ขอทรงระลึกถึงพระเมตตาในพระพิโรธต่ออิสราเอลประชาชนของพระองค์อีกครั้ง ในทางกลับกันผู้พยากรณ์ท่านนี้หมายถึงเหตุเกี่ยวกับความเป็นนิรันดร์และความไม่เปลี่ยนแปลงของพระเจ้า อย่างไรก็ตาม เขาก็บอกเป็นนัยว่าพระเจ้าผู้ทรงเป็นนิรันดร์และไม่รู้เปลี่ยนแปลงองค์เดียวกันนี้ ซึ่งแสดงความเมตตาต่ออิสราเอลในอดีตจะทรงทำแบบนั้นอีกในอนาคต

ฮบก 3:7-9   **ข้าพเจ้าได้เห็นเต็นท์ของคนคูชันอยู่ในสภาพทุกข์ใจ และม่านแห่งแผ่นดินมีเดือนหว่านไหว** ผู้พยากรณ์ท่านนี้ในนิมิตของตนมองย้อนกลับไปยังสมัยตอนที่พระเจ้าทรงช่วยอิสราเอลให้พ้นและประทานแผ่นดินนั้นแก่พวกเขา คูชันเป็นแคว้นแคว้นหนึ่งในอาระเบีย และมีเดือนก็อยู่ในแคว้นเดียวกันนั้น ชนต่างชาติเหล่านี้อาศัยอยู่ในเขตแดนตอนใต้ของปาเลสไตน์และของซีนายตอนเหนือ ซึ่งเป็นพื้นที่ๆอิสราเอลเดินทางผ่านในการเดินทางของตนไปยังคานาอัน ประเด็นก็คือ ความปั่นป่วนและความหวาดกลัวในประชาชาติเหล่านี้ขณะที่อิสราเอลเข้ามาใกล้ พระเจ้าได้ทรงใส่ความเกรงกลัวอิสราเอลไว้ในประชาชาติเหล่านี้เพื่อช่วยให้ประชาชนของพระองค์ผ่านไปได้ ดู โยชูวา 2:9-11 ที่นางราหับที่เมืองเยรีโคเล่าย้อนถึงความหวาดกลัวของประชาชาติเหล่านั้นที่มีต่ออิสราเอล คนโมอับปรึกษากับคนมีเดียเพื่อหาทางทำลายอิสราเอล ดู กันดารวิถี 22:3 และกันดารวิถี 31:2-8

8 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงพระพิโรธต่อแม่น้ำหรือ พระองค์ทรงกริ้วต่อแม่น้ำ หรือ หรือว่าพระองค์ทรงโกรธทะเลเมื่อพระองค์เสด็จทรงม้า เมื่อทรงรลอบแห่งความรอด ผู้พยากรณ์ท่านนี้อ้างอิงย้อนกลับไปถึงการพิพากษาของพระเจ้าในการทำให้แม่น้ำไนล์กลายเป็นเลือดและการพิพากษาที่บังเกิดแก่ฟาโรห์ในทะเลแดงเมื่อเขาไล่ตามคนอิสราเอล ประเด็นก็คือว่า พระพิโรธและความไม่พอพระทัยของพระเจ้าไม่ได้มีต่อมวลน้ำเหล่านั้น แต่มีต่อเหล่าศัตรูของประชาชนของพระเจ้า ดู อพยพ 7:20 และ 14:19-28

9 คັນธนูของพระองค์ก็ถูกเปิดออกจนเปลือยเปล่าทีเดียว ตามคำสัตย์ปฏิญาณของเหล่าตระกูลคือพระดำรัสของพระองค์ เซเลห์ คำพรรณานี้เป็นคำเปรียบเปรยหนึ่งถึงฤทธานุภาพ และพระพิโรธของพระเจ้าซึ่งถูกปล่อยออกมาต่อผู้บรรดาศัตรูของพระองค์และศัตรูของประชาชนของพระองค์ ในคำเปรียบเปรยนั้น พระเจ้าทรงหยิบคันธนูและลูกธนูออกมาเพื่อยิงใส่เหล่าศัตรูของพระองค์ พระองค์ทรงทำเช่นนั้นตามพระสัญญาของพระองค์ที่ทรงทำไว้กับคนอิสราเอลสิบสองตระกูล (“ตามคำสัตย์ปฏิญาณของเหล่าตระกูล”) เช่นเดียวกับในหนังสือเพลงสดุดี ผู้พยากรณ์ท่านนี้กล่าวว่า *เซลาห์* ซึ่งเป็นคำทางดนตรีที่มีความหมายว่าหยุดชั่วคราวหรือพัก มันอาจหมายถึงการหยุดและใคร่ครวญความจริงที่ถูกนำเสนอ วลีสุดท้าย **พระองค์ทรงแยกพิภพด้วยแม่น้ำ**ทั้งหลายอาจหมายถึงน้ำที่ออกมาจากศิลาเพื่อประชาชนของพระเจ้า ดู อพยพ 17:6 และกัณดารวิถี 20:11 ที่สำคัญกว่าก็คือว่าพระเจ้าไม่เพียงทรงช่วยประชาชนของพระองค์ให้พ้นเท่านั้น แต่ยังทรงตอบสนองความต้องการต่างๆของพวกเขาโดยทรงจัดเตรียมน้ำตามที่พวกเขาต้องการด้วย

ฮบก 3:10-11   **บรรดาภูเขามองเห็นพระองค์ก็บิดเบี้ยวไป กระแสน้ำที่ดูเดือดก็กวาดผ่านไป** ผู้พยากรณ์ท่านนี้เล่าต่อไปถึงพระราชกิจต่างๆอันทรงฤทธิ์ของพระเจ้าที่ทรงกระทำเพื่อประชาชนของพระองค์ การกล่าวถึงบรรดาภูเขามองเห็นที่สั่นสะเทือนย่อมเกิดขึ้นที่ซีนายตามที่มีบันทึกไว้ในอพยพ 19:18 น้ำที่ไหลล้นย่อมหมายถึงน้ำของแม่น้ำจอร์แดนที่แยกออกตอนที่คนอิสราเอลเดินข้ามมัน เมื่อน้ำที่มาจากด้านบนกองสูงขึ้นและน้ำที่อยู่ด้านล่างขาดไป วลีสุดท้าย **มหาสมุทรก็ส่งเสียง** มันยกมือของมันขึ้นเบื้องสูงอาจหมายถึงเหตุการณ์เดียวกันหรืออาจเป็นการแยก

ทะเลแดงก็ได้ ประเด็นที่สำคัญกว่าก็คือว่าพระเจ้าทรงจัดการและเข้าแทรกแซงเพื่อประชาชนของพระองค์

11 ดวงอาทิตย์และดวงจันทร์นิ่งเฉยอยู่ในที่ของมัน นี่ย่อมหมายถึงตอนที่ดวงอาทิตย์และดวงจันทร์หยุดนิ่งเพราะเห็นแก่โยชูวาตามที่มิบัททิกไว้ในโยชูวา 10:12-13 วลีสุดท้าย **เมื่อ** แสงแห่งลูกธนูของพระองค์พุ่งผ่านไป **เมื่อ** แสงแห่งหอกอันวาววับของพระองค์พุ่งไปอาจเป็นคำเปรียบเปรยที่หมายถึงลูกเห็บใหญ่ๆที่พระเจ้าทรงโยนลงมาที่เมืองอาเซกาห์ตามที่มิบัททิกไว้ในโยชูวา 10:11 อีกครั้งที่ผู้พยากรณ์ท่านนี้เล่าย้อนถึงการทรงช่วยให้พ้นอันตรายฤทธิ์ที่พระเจ้าประทานแก่ประชาชนของพระองค์ในอดีต

ฮบค 3:12-15 พระองค์เสด็จไปเหนือพิภพด้วยความโกรธา พระองค์ทรงเหยียบย่ำประชาชาติด้วยความกริ้ว ผู้พยากรณ์ท่านนี้เล่าย้อนต่อไปถึงพระราชกิจอันน่าอัศจรรย์ของพระเจ้าในการขับไล่คนคานาอันออกไปจากแผ่นดินนั้นต่อหน้าอิสราเอลดังที่มิบัททิกไว้ในหนังสือโยชูวา พระองค์ทรงเหยียบย่ำบรรดาศัตรูของพวกเขาเพราะเห็นแก่พวกเขา

13 พระองค์เสด็จออกไปเพื่อช่วยประชาชนของพระองค์ให้รอด เพื่อช่วยผู้ที่พระองค์ทรงเจิมไว้ให้รอด พระองค์ทรงทำให้ศิระแห่งเรือนของคนชั่วได้รับบาดเจ็บ โดยการเผยให้เห็นตั้งแต่รากฐานถึงช่วงคอ **เซลาห์** ความคิดตรงนี้ก็คือว่าพระเจ้าทรงช่วยประชาชนของพระองค์ให้พ้นจากบรรดาศัตรูของพวกเขาในการพิชิตแผ่นดินนั้น พระองค์ไม่เพียงกำจัดพวกผู้ครอบครองของคนคานาอันตระกูลต่างๆเท่านั้น (ศิระแห่งเรือนของคนชั่ว) แต่พระองค์ยังทรงทำลายอาณาจักรต่างๆของพวกเขาโดยทรงรื้อพวกมันจนถึงรากของพวกมันเลยด้วย ความหมายของช่วงคอของรากอาจหมายถึงการที่แม้แต่รากฐานก็ถูกขุดขึ้นมาและถูกเอาออกไป พระเจ้าทรงทำให้เหล่าศัตรูของประชาชนของพระองค์พ่ายแพ้อย่างราบคาบ ผู้ที่พระองค์ทรงเจิมในบริบทนี้หมายถึงอิสราเอลและผู้นำที่ได้รับการเจิมของมัน หากกล่าวในระดับที่สูงกว่า พระเจ้าได้เสด็จออกไปเพื่อช่วยประชาชนของพระองค์ให้ได้รับความรอดในพระราชกิจด้านการทรงไถ่ของ

พระคริสต์ โดยทรงทำลายรากฐานแห่งอาณาจักรของพญามารและทำให้หัวของมันฟกช้ำที่กล
โกธา พระราชกิจของพระเจ้าเพื่อประชาชนของพระองค์ก็ยิ่งใหญ่เหลือเกิน

14 พระองค์ทรงแทงหัวหน้าหมูบ้านของเขาด้วยหอกของพระองค์ ผู้มาอย่างลมหมุน
เพื่อจะกระจายข้าพเจ้าเสีย เขาจะเปรมปรีดีดังว่าจะกินคนจนเสียเป็นความลับ นี่เป็นความคิดต่อ
เนื่องเกี่ยวกับการที่พระเจ้าทรงมอบคานาอันให้แก่อิสราเอลอย่างน่าอัศจรรย์ คำที่แปลว่า
หมูบ้าน (ปาราช) มีความหมายได้ดั่งว่า ‘เหล่านักรบ’ หรือ ‘เหล่าหัวหน้า’ พวกผู้นำที่ชั่วของ
คนคานาอันเผ่าต่างๆถูกแทงลงในบางกรณีด้วยอาวุธของพวกเขาเอง แม้พวกเขาออกมาต่อสู้
อิสราเอลเหมือนลมหมุนเพื่อต่อสู้กับพวกเขาก็ตาม แม้คนคานาอันที่ไม่นับถือพระเจ้าเหล่านี้
ออกมาเพื่อที่จะทำลายอิสราเอล พวกเขาก็ถูกทำลายเสียเอง ความคิดที่สำคัญกว่ายังเหมือนเดิมก็
คือว่าพระเจ้าทรงช่วยประชาชนของพระองค์ให้พ้นในอดีต นี่บอกเป็นนัยอย่างชัดเจนว่า
พระองค์ยังทรงสามารถทำเช่นนั้นได้อยู่จนทุกวันนี้

15 พระองค์ทรงเหยียบย่ำทะเลด้วยม้าของพระองค์ คือน้ำมากหลายซึ่งเดือดพลุ่ง นี่อาจ
หมายถึงตอนที่พระเยซูทรงดำเนินผ่านทะเลแดงในเสาเมฆและเสาไฟ (บรรดาม้าและรถรบ
ของพระองค์) เมื่อพระองค์ทรงทำลายคนอียิปต์

ฮบก 3:16 **เมื่อข้าพเจ้าได้ยินแล้ว ท้องของข้าพเจ้าก็สะเทือน พอได้ยินเสียง**
ริมฝีปากของข้าพเจ้าก็สั่น กระดูกของข้าพเจ้าก็ผุพัง และข้าพเจ้าก็สะเทือนอยู่ในตัวข้าพเจ้า เพื่อ
ข้าพเจ้าจะพักอยู่ในวันแห่งความลำบาก เมื่อเขามาถึงประชาชน เขาจะบุกรุกด้วยกองทัพของ
ตน ความคิดเปลี่ยนอย่างสิ้นเชิงตรงนี้ ขณะที่จนถึงจุดนี้ในบทนี้ ผู้พยากรณ์ท่านนี้ได้หวนรำลึก
ถึงพระเมตตาอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้าในการทรงช่วยประชาชนของพระองค์ให้พ้นในอดีต บัดนี้
ความคิดของเขากลับมายังวันคืนแห่งพระพิโรธที่รออยู่เบื้องหน้า จงระลึกในข้อ 2 ว่าเขาได้
วิงวอนพระเจ้าให้ทรงระลึกถึงพระเมตตาในพระพิโรธของพระองค์ เห็นได้ชัดว่านั่นเป็นที่ๆ
ความคิดตรงนี้วกกลับไป การพิพากษากำลังใกล้จะเกิดกับยูดาห์และฮาบากูกก็ทราบดี จงระลึก
ถึงฮาบากูก 1:3-11 และตอนนี้ผู้พยากรณ์ท่านนี้ก็เล่าว่าเขาตัวสั่นด้วยความกลัวเมื่อคิดถึงเรื่องนั้น

การที่เขากล่าวถึงความผู้รังของกระดูกอาจหมายถึงการหมดสิ้นเร็วแรง เมื่อฮาบากุกใคร่ครวญถึงการพิพากษาที่ใกล้จะเกิดแก่ยูดาห์ เขาก็เริ่มเจ็บป่วยและอ่อนแอฝ่ายร่างกาย เขารู้ว่าพระพิโรธของพระเจ้าจะไม่ถูกหันเหไป แม้เขาได้ร้องขอพระเมตตาของพระเจ้าในข้อ 2 แล้วก็ตาม การพิพากษากำลังจะมาและเขาก็ทราบดี

ฮบก 3:17   **แม้ต้นมะเดื่อจะไม่มีดอกบาน หรือจะไม่มีผลในเถาอรุ่น การ**
ตรากตรำกับต้นมะกอกเทศก็สูญเปล่า ทุ่งนาจะมีได้เกิดอาหาร ผุ่สัตว์จะขาดไปจากคอก และจะ
ไม่มีฝูงวัวที่ในโรงนา นี่เป็นคำพรรณนาถึงวันคืนอันมืดมิดแห่งการพิพากษาซึ่งอยู่ไม่ไกลโดย
น้ำมือของคนบาบิโลน แม้แต่พืชผลของแผ่นดินนั้นก็จะถูกทำลายและจะไม่มีคนทำงานในไร่นา
เลย ปศุสัตว์ของแผ่นดินนั้นจะพินาศเช่นกัน ความรกร้างว่างเปล่าอย่างสิ้นเชิงรอคอยยูดาห์อยู่
เมื่อบาบิโลนเริ่มการรุกรานสามครั้งของตนและการทำลายต่อสู่ประชาชนของพระเจ้า

ฮบก 3:18-19   **ถึงกระนั้นข้าพเจ้าจะร่าเริงในพระเยโฮวาห์ ข้าพเจ้าจะเปรมปรีดิ์**
ในพระเจ้าแห่งความรอดของข้าพเจ้า แม้การพิพากษานั้นใกล้เข้ามา ฮาบากุกก็ตัดสินใจที่จะ
ชื่นชมยินดีในองค์พระผู้เป็นเจ้า วลีอันเปี่ยมสุขนั้นปรากฏเก้าครั้งในพระคัมภีร์ (เพลงสดุดี 33:1;
97:12; อิศยาห์ 41:16; 61:10; โยเอล 2:23; เศคาริยาห์ 10:7; ฟิลิปปี 3:1; 4:4 รวมถึงตรงนี้ด้วย)
แน่ที่เดียวความชื่นชมยินดีในองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นกำลังของเรา (เนหะมีย์ 8:10) แม้ความชั่วทวี
ขึ้นรอบตัวเราและความลำบากอยู่รอบด้าน เราก็ยังชื่นชมยินดีในองค์พระผู้เป็นเจ้า ได้เสมอ
พระองค์ไม่เคยเปลี่ยนแปลงและ “การเสด็จของพระองค์ก็เป็นดั่งดั้งเดิม” (ฮาบากุก 3:6) พระองค์
ทรงเป็นความชื่นชมยินดีของเราและเป็นแหล่งแห่งความชื่นชมยินดี ตราบใดที่เรายังมี
สามัคคีธรรมและการร่วมสนิทกับสวรรค์ เราก็มีความชื่นชมยินดีขององค์พระผู้เป็นเจ้าในใจของ
เราได้เสมอ

19 พระเยโฮวาห์พระเจ้าทรงเป็นกำลังของข้าพเจ้า พระองค์จะทรงกระทำเท้าของ
ข้าพเจ้าเหมือนอย่างตีนกลางตัวเมียว พระองค์จะทรงกระทำให้ข้าพเจ้าเดินไปบนที่สูงทั้งหลาย
ของข้าพเจ้า แม้ฮาบากุกเจ็บป่วยฝ่ายร่างกายขณะที่เขาใคร่ครวญถึงการพิพากษาที่จะเกิดแก่

ประชาชนของพระองค์ องค์พระผู้เป็นเจ้าก็ยิ่งใหญ่เป็นกำลังของเขายู่เหมือนเดิม คู อิสยาห์ 40:31, เพลงสดุดี 18:1, 2, 32, 39, 27:1 ฯลฯ เขาและเท้าของกวางตัวเมียไม่เพียงเรียวยาวเท่านั้น แต่ยังมีกำลังมากและแข็งแรงด้วย นอกจากนี้สัตว์ชนิดนี้ยังมีเท้าที่มั่นคงด้วย แม้กระทั่งในสถานที่ต่างๆที่เต็มไปด้วยภูเขาก็ก้าวตาม ความคิดอันหลังนี้ย่อหมายถึงที่สูงทั้งหลายฝ่ายวิญญาณด้วย แม้การพิพากษากำลังจะเกิดแก่ยูดาห์ ฮาบากุกก็ยังคงพบความชื่นชมยินดี พละกำลังและความมั่นคงในองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าได้อยู่ แน่ทีเดียวพระองค์ทรงเป็นพละกำลัง ความชื่นชมยินดีและความช่วยเหลือของเรา

ถึงหัวหน้านักร้องใช้เครื่องสาย เหมือนที่ดาวิดกระทำหลายครั้งในหนังสือเพลงสดุดี บทกวีและบทเพลงตรงนี้ถูกอุทิศให้แก่พวกนักดนตรีประจำพระวิหารเพื่อที่จะถูกขับร้องที่นั่น และบรรเลงร่วมกับเครื่องสาย (นั่นคือ วงออเคสตราประจำพระวิหาร) เพราะคำสั่งสุดท้ายนี้ เราจึงอาจสันนิษฐานได้ว่าฮาบากุกอยู่ในเชื้อสายของปุโรหิต หนังสือฮาบากุกจึงจบลงด้วยประการฉะนี้